

endog vilde ansee det for uforvarsligt nu i denne Session at komme med et Lovforslag som det omspurgte, og at jeg, dersom jeg bliver i Regjeringen til næste Sessions Sammen- trædelse, vil forelægge et saadant Lovforslag, dersom jeg anseer det hensigtsmæssigt og rigtigt, men hvis jeg ikke anseer det for hensigtsmæssigt og rigtigt, da gjør jeg det ikke (Hør!), og jeg håaber, at enhver Regjering, enten jeg er Medlem af den eller ikke, vil gjøre det samme.

G. Winther: Ja, hvad det angaaer, at den ærede Indenrigsminister ikke blev tilfredsstillet ved de Grunde, som jeg anførte, eller fandt, at der var Anledning til at stille Interpellationen, derom skal jeg ikke videre udtale mig; det kan jeg jo finde ganske naturligt, men jeg finder dog, fra mit Standpunkt, at der er Anledning til at gjøre Forespørgsel om en Lovs Udgivelse, som er udtrykkelig bebudet i Grundloven at skulle udfomme. Det er ingenlunde tvivlsomt, at den skal komme efter Grundlovens Bestemmelse, der er derimod. Intet udtalt om dens Indhold; der er sagt, at det skal bestemmes ved Lov i hvilke Tilfælde — altsaa Tilfældene kunne være forskellige; — der kan være forskellige Meninger om, hvordan Loven skal være, men der kan ikke være forskellige Meninger om, hvorvidt Grundloven har meent, at der skal udfomme en Lov eller ikke.

Hvad hans Uttringer angaaer om den Characteristisk, som Thinget skulde have givet ved den Ratter, hvormed det ledsagede mit Foredrag, da har Eligt for mig Lidet at betyde; thi det kan netop være, at den Ratter kom fra mange af de Mænd, der ere interesserede i Sagen, og hvad endelig hans Insinuation angaaer, om at jeg burde have nævnt de Mænd, der ikke vare blevne befordrede, da foragter jeg den (Ratter). Jeg veed ikke, med hvad Grund han har fremsat slike Insinuationer; der staaer ikke i Grundloven talt om, at Rigsdagsmænd, der ikke ere befordrede, skulle underkastes Gjenvælg, der er altsaa slet ingen Anledning til at komme med den Slags Uttringer. Jeg maa iøvrigt gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at jeg ikke har gjort nogen Insinuation mod nogen som helst af de Mænd, jeg har her nævnt som forstremmede; jeg har udtrykkelig iforveien

sagt, at jeg aldeles vilde afholde mig fra at bedømme, hvorvidt det havde havt nogen som helst Indflydelse paa disse Mænds politiske Udseende; det er desuden Noget, som efter min Overbeviisning blot tilkommer vedkommende Vælgere at afgjøre. Naar den ærede Minister ikke vil udgive en saadan Lov iaar, saa kan jeg aldeles ikke see, at Tiden er til Ginder derfor — ja, jeg kan jo ikke vide, hvorlange Regjeringen vil, at Rigsdagen skal være — men Tiden, der behøves til at lade en saadan Lov gaae igjennem dette og det andet Thing, behøvede ikke at være meget lang. Der blev sagt saa lidet om den Grundlovsbestemmelse, som her er indsat, da den blev forhandlet, at det heller ikke er at formode, at der vilde blive en vidtløftig Discussion, naar en Lov om det virkelige Indhold af denne Bestemmelse blev forelagt. Hvad det angaaer, at han ikke helsler til næste Rigsdagsmøde vil forelægge Loven — ja, jeg maa oprigtigt talt sige, at jeg ikke med Vished hørte, om han vilde forelægge en saadan Lov til den Tid, men hvis jeg ikke misforstod ham, syntes det ikke, at han vilde det — da vil jeg bemærke, at vil han ikke forelægge en saadan Lov, saa vilde jeg som Vælger tage mig meget iagt for at vælge Embedsmænd til Rigsdagsmænd. Jeg kan iøvrigt ligesaa lidet finde mig tilfreds med det Syar, jeg fik, som den ærede Minister var det med det Spørgsmaal, jeg gjorde.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til den ærede sidste Talers Uttringer, skal jeg blot tillade mig den Bemærkning, at jeg sandelig ikke har tilladt mig nogen Insinuation. Idet jeg sagde, hvad jeg har sagt, anførte jeg tillige Grunden, hvorfor jeg sagde det. Grunden var nemlig den, at efter den lange Ransse, vi hørte, troede jeg, at Tiden vilde være bleven mindre optaget, om Taleren var gaaet den modsatte Veie. Paa at bedømme de Motiver, der laae til Grund for Forespørgslen, har jeg ikke indladt mig.

Grundtvig: Hvorvidt den høitærede Indenrigsminister har Ret i, at det er en gal Tankegang, naar man mener, at det kunde behøves, at de Embedsmænd, som medens de havde Sæde i Rigsdagen paa en eller anden Maade befordredes, skulle underkaste sig Gjen-